

VINH DANH NHỮNG CÁCH CHIM TRỜI KQVNCH

“Cung Buồn Cho Một Cánh Chim”

Trung úy Phi Công Trần Văn Lương sinh năm 1944. Anh say mê bay bổng, thích mạo hiểm. Anh tình nguyện vào Không Quân năm 1969 rồi trở thành Pilot phản lực cơ A37. Năm 1971, anh chuyển sang lái F5.

Ngày 9 tháng 7 năm 1974, một phi tuần 3 phản lực cơ chiến đấu F5, trong đó có phi công Trần Văn Lương thực hiện phi vụ oanh kích quân CS để yểm trợ lực lượng bộ binh tại mặt trận Tây Ninh. Chiếc F5 của Lương đã bị trúng đạn phòng không của địch bắn rớt.

Sau đó, vào ngày 15/7/1974, chị nhận được thư báo của BTL/SĐ3 Không Quân do Chuẩn tướng Huỳnh Bá Tính ký cho biết:

“... Trong một phi vụ hành quân, Trung úy Trần Văn Lương đã mất tích tại tọa độ XT140745, vào ngày 9/7/1974 lúc 12 giờ 15...”

Khi Lương mất tích, con trai của Anh mới được 20 ngày, và người vợ trẻ chỉ mới vừa tròn 22 tuổi. Từ đó, theo vận nước nổi trôi, chị Hoa ôm nỗi đau buồn bất tận, thương con, ngóng chồng mòn mỏi...

Đột nhiên, vào cuối năm 1976, qua bưu điện, chị nhận được thư của Lương cho biết Anh hiện đang bị CS giam ở trại giam Yên Bái, Bắc Việt. Chị tức tốc cố gắng dò hỏi để xin phép được đi thăm chồng nhưng bọn phi quyền Hà Nội hèn hạ không cho phép.

Mãi đến đầu năm 1979, chị Hoa mới được họ chấp thuận. Lúc này Lương đã chuyển về trại giam Đô Lương, Hà Tĩnh. Mùa Xuân năm 1979, chị Hoa dẫn theo con trai là Trần Thanh Vũ, 5 tuổi, đi thăm chồng, và thăm cha.

Gặp chồng tại trại tù Đô Lương, chị ngạc nhiên khi thấy sức khỏe của chồng đã quá yếu! Anh không đi nổi, phải có cán binh CS của trại tù cõng Anh ra nơi thăm nuôi. Thân hình anh gầy tọp, mắt bên phải của Anh băng kín, mặt Anh bị sưng, và biến đổi khác thường. Anh cho biết Anh bị bệnh viêm mũi nặng, phát tác trên mắt và bệnh hành khiến Anh bị nhức đầu triền miên.

Vì quá xúc cảm nên trong gần một giờ thăm viếng, chị không nói được một lời nào mà chỉ biết khóc. Phút cuối của cuộc thăm nuôi, Lương ôm chặt hai mẹ con chị vào lòng và an ủi: “Em giữ gìn sức khỏe và cố gắng nuôi con!”

Chị Hoa trở về Sài Gòn tìm kiếm mua thuốc trụ sinh, hai tháng sau Chị trở lại Hà Tĩnh thăm và đưa thuốc cho chồng. Kỳ thăm nuôi lần thứ hai theo Chị Hoa thì tình trạng sức khỏe của Lương còn tệ hơn kỳ trước.

Khoảng tháng 10/1979, trong lúc Chị Hoa đang làm việc, có một người nào đó đã để lại tại nhà Chị một bức thư, trong đó ghi vắn tắt tin Anh Trần Văn Lương đã từ trần tại trại tù lao động khổ sai của cộng phi K1, trại 3 Tân Kỳ, Nghệ Tĩnh, Bắc Việt, vào hồi 17:15g ngày 15/08/1979, kèm theo một bản nhạc mang tên “Cung Buồn Cho Một Cánh Chim”, thơ Trần Văn Lương, nhạc Văn Thùy.

Năm 1982, Chị Hoa và cháu Trần Thanh Vũ vượt biển tìm tự do. Chị đến Tân Gia Ba, và sau đó được định cư tại Hoa Kỳ. Cháu Vũ đã có gia đình sau khi tốt nghiệp Cao Học Hóa Học và đang làm việc tại San José.

Tôi hỏi Chị Hoa có thể cho tôi coi bản nhạc ấy được không? Chị đồng ý. Trở vào phòng riêng, khi ra, Chị cầm một bao thư lớn đựng giấy tờ, hình ảnh riêng của gia đình. Chị đưa cho tôi tờ giấy cỡ 8½ x 11 được gấp làm 8, trong đó với những hàng chữ viết chì ghi lại bài “Cung Buồn Cho Một Cánh Chim”.

Tôi không thấy ghi nhạc và lời sáng tác năm nào, nhưng có thể vào thời điểm trước khi Lương vĩnh viễn từ giã các bạn tù tại trại giam ở Hà Tĩnh. Người phổ nhạc tức nhạc sĩ Văn Thùy chắc cũng là bạn tù của Trung úy Lương.

Tôi thấy Chị nâng niu bản nhạc như một di sản trân quý duy nhất của Lương để lại. Tôi đề nghị Chị Hoa hát cho tôi nghe. Bằng giọng trong vắt nhẹ nhàng và truyền cảm, không

cần nhìn bản nhạc, Chỉ trình bày bản nhạc “**Cung Buồn Cho Một Cánh Chim**.. Thơ Trần Văn Lương, nhạc Văn Thùy. Buồn, chậm chậm” với các lời:

*1. Người tìm vào đời đôi cánh chim bay
Phi đạo hện hò mở lối tung bay
Đường mây vút xa dâng đầy trong mắt ai
Ngày vui vẫn hện đợi chờ hòa khúc hát tương lai.*

*2. Người tình học trò đôi mắt như sao
Mơ vùng trời hồng gửi giấc chiêm bao
Ngày vui ái ân không dài như ước mơ
Tình trong nét mực ngọc ngà, buồn khóe mắt ngây thơ.*

ĐK1.

*Rồi một chiều thu mây mờ che kín non xanh
Người vợ hiền mơ bé thơ nào đâu thấy mặt anh
Trời buồn lộng gió, gió âm thầm đưa lá xa cành
Trời còn in mây, tình người còn đây, có sao người yên giấc mơ say.*

ĐK2.

*Người lặng tìm về hương khói mong manh
Xin một lời buồn để hát cho anh
Ngàn mây vẫn xanh như chờ mong dáng anh
Và đôi mắt buồn học trò đậm vết long lanh
Xếp đôi cánh bằng, ngàn thu an giấc cho anh.*

Người Anh Hùng Không Quân Trần Văn Lương đã gãy cánh trong cô đơn tại một góc rừng nào đó gần trại tù Đô Lương thật giản dị: Không thân nhân, không bằng hữu, không lễ nghi quân cách, không tuyên dương, truy thăng, truy tặng, không hồi kèn vĩnh biệt, không tiếng súng tiễn đưa và không có cả hòm gỗ với quốc kỳ VNCH!

Bài viết như một lời tri ân đối với tất cả những Người Lính Quân Lực VNCH đã anh dũng hy sinh xương máu cho chúng ta, con cháu chúng ta được sống, và cho Miền Nam Việt Nam thương yêu được tồn tại trên hai thập niên.

Sài Gòn trong tôi/Posted by Nguyễn Phúc An Sơn/tvvn – PHS

nguồn: internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, April 11, 2025
tkd Khoá 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*